

givningen igennem hele forløbet, fra den blev vedtaget i 1983.

Folketingsmedlemmer fra Socialdemokratiet har konstant og hele tiden været imod en opstramning, men har så sandelig også forsøgt at knægte ytringsfriheden i Danmark ved at forsøge at lukke munden på den første den bedste, der tillod sig at have den holdning, at Danmark var bedst tjent med fortsat at bevares som en selvstændig nation.

At vi er nødt til også at vurdere situationen økonomisk, siger sig selv. Man bliver nødt til at tale økonomi i forbindelse med stort set alle de love, som vi vedtager i Folketinget, og naturligvis ikke mindst med udlændingelovgivningen. Uanset om pengene kommer fra staten, fra amtet eller kommunen, kommer de alligevel på en eller anden måde fra samme sted, nemlig den hårdt plagede skatteyder. Der må uvægerligt blive mindre til folkepensionister, til sygehuse og til plejehjem, når pengene går andre steder hen.

Det ved jeg godt der er nogle der siger er en forenklet mening at have, men jeg vil tillade mig at gøre tingene så enkle, så jeg tror, at ganske mange mennesker forstår, hvad det er der bliver talt om fra Folketingets talerstol. Der er i hvert fald ikke nogen, der kan modsige det argument, at når man bruger en sum penge til én pulje, ja, så er der en anden, der får mindre, medmindre man altså vil stramme skatteskruen helt uhyrligt i det her land.

Netop den folkelige debat er der jo god tradition for i Danmark, men når nu dette lovforslag senere i dag bliver vedtaget, kunne man godt frygte, at der igen bliver lagt låg på debatten, og derfor ønsker Fremskridtspartiet faktisk fortsat en folkeafstemning om udlændingelovgivningen. Det er jo ikke noget nyt. Vi har gentagne gange i Folketinget foreslået det under forespørgselsdebatter. Også ved konkrete lovforslag har vi stillet forslag om en folkeafstemning om konkrete punkter; men desværre hver gang med det slutresultat, at alle andre partier har stemt imod.

Vi har én gang i dette forløb brugt vores udmærkede grundlov til at få loven udsat i 12 søgnedage. De 12 søgnedage rakte kun til den 4. januar 1995. I dag har vi så den 12. januar 1995, og loven træder som bekendt først i kraft 1. februar 1995. Vi har haft debatten om ikrafttrædelsesdatoen, og naturligvis burde man, hvis man havde ment noget fra regeringspartiernes side, have indkaldt Folketinget mellem jul og nytår, hvis

man var så emsig efter at få den her lov vedtaget. Det var man ikke, aldeles ikke; men man beskyldte andre partier for kynisk at udskyde ikrafttrædelsestidspunktet. Vi har fået dokumenteret i dag, at regeringen selv er ude om, at den nu først bliver gældende fra den 1. februar 1995.

Der er ingen tvivl om, at når det her forslag desværre bliver vedtaget – regeringen har et flertal bag sig – så vil man igen forsøge at lægge låg på debatten fra statsministerens og hans partis side, men nok fortsat ikke fra statsministerens borgmestres side og nok fortsat ikke fra vælgerne som sådan og slet ikke fra læserbrevskribenter og samfundsdebattører. Det vil være 200 pct. sikkert, at man ikke kan knægte, hvad den danske befolkning i øvrigt mener om denne her udlændingelovgivning. Og det skal man heller ikke gøre.

Det er ganske enkelt for galt, at man skal finde sig i og blive kaldt racist eller fremmedhader eller nogle af de mange andre fuldstændig groteske udtryk, som tilhængerne af udlændingelovgivningen har opfundet for at skyde oppositionen imod denne her lov forkerte synspunkter i skoene. Det er ganske enkelt frækt, at man igennem så mange år har kunnet tillade sig det.

Nu er debatten lidt anderledes. Nu er man kun humanist, hvis man kan gå ind for de forslag, der kommer fra regeringens side. Man er god, hvis man stemmer for det her forslag, og man er ualmindelig ondsindet, hvis man stemmer imod. Jeg synes nok, at hvis der er nogen, der er populistiske, hvis der er nogen, der forsøger at forsimple og nedgøre den danske befolkningens meninger, er det så sandelig regeringspartierne med statsministeren i spidsen.

Det er mit klare indtryk, at danskerne ikke er tilfredse med den lovgivning, vi har på området. Tværtimod tror jeg, at danskerne er henholdsvis rasende, bekymrede, frustrerede og sørgmodige over den skæbne, der kan blive Danmark til del.

Vi har på det seneste hørt indenrigsministeren sige: Jamen Danmark er et multietnisk samfund. Ja, men så ved vi, at regeringen ønsker et multietnisk samfund; det har ministeren udtalt. Jeg er ikke sikker på, at ministeren har opbakning i sit eget bagland, og jeg tror slet ikke, ministeren har det i den danske befolkning.

Derfor ønsker Fremskridtspartiet fortsat at få en afklaring af, om politikere og befolkning er enige om, at dette lovforslag skal vedtages.

Det er jo sådan, hvis vi går lidt videre med grundloven, som har været debatteret meget i